

ление отъ послѣдния свободно да упражнява новия си занаятъ, очистилъ карловския прахъ отъ краката си и се запжтилъ за Калоферъ. Сѣкашъ, историята на това селце, нѣкогашъ цвѣтѣще економически, днесъ убито отъ градушката на новитѣ врѣмена, се започва отъ тая година. Може би. Ние не споримъ за формалности. Но онова, надъ което бихме желали да се позамислимъ е, че новиятъ даскалъ, който плѣнилъ съ грѣкословието си мало и голѣмо, станалъ отзивъ на болката, която се била натрупала въ сърдцата на младитѣ и се помжчилъ да ѝ даде изходъ: той отпустилъ язѣтъ и младитѣ чувства на младо Калоферъ започнали да течатъ изъ по-правилень ручей. Онова, което старитѣ смѣтали за врѣдно и опасно отъ гледището на своя мораль, не дало никакви лоши послѣдствия, а тъкмо обратни резултати взели да се получаватъ. Спомняме си воятъ на консервативния печатъ отъ прѣди 50—60 години противъ отпуснатостта на нравитѣ. Това бѣше вой на фарисеи, които никога не виждатъ и още по-малко прѣд-виждатъ далечния день, който стои на прѣдѣ имъ. Въ Калоферската долина отъ тѣзи фарисеи имаше много. Но даскалъ Ботю не бѣше отъ тѣхъ. Даскалъ Ботю, за голѣмо щастие, виждаше по-далечко отъ своитѣ съврѣменици, и това му даде възможность да стѣпче застиналата традиция и да даде воля на душата. Самъ побързалъ, кой знае по какво сърдечно увлѣчение, да завърже „идилийка“ съ нѣкоя си Ж., красива и здрава мома, а пѣкъ на калоферскитѣ граждани незабравилъ да държи една любовна рѣчь, въ смисълъ, че тѣ трѣбва отсега нататкъ да оставатъ свободни младитѣ, когато има да вървятъ по „стѣпкитѣ“ на своето сърдце. — Природата е дала всѣкому срѣдства да се прѣдпазва отъ лоши постѣпки, и ако нѣкой е неблагоразуменъ, оставете го да се опари, за да се вразуми. Нашето национално възраждане ще зависи отъ свободата на мла-